

אגרות הרי"ף

שובבים

ט"ו אגרות מרכינו האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הרכות ומנהגים, עצות מוסרים וניצוץ אורים, אור מישרים, ממצין תורה נובעים, ליישר הלכות ולטהר המעשים + אגרות שנכתבו בידי רבינו שליט"א השבוע + ערש"ק פרשת ויחי, טבת תשפ"ב

א

לזוז, וכך ידע שלמה שהאדם משקר.

יצאה בת קול משמים ואמרה, שאין הכרעה בדין רק על ידי עדים בלבד ולא על פי שום סימן אחר. וכבר האריכה הגמרא (ראש השנה כ"א) ש"על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר". ולכן עלינו לדקדק ביותר בימים אלו בכל עניני ממונות ולא לעשות דין לעצמנו ולא לפגם בטהר הנפש על ידי מומן פגום, שפוגם בנפש האדם.

בתפלה לבורא עולם שישפע שפע רב מכל העולמות.

ע"ה יאשיהו יוסף.

ימי השובבים ממששים ובאים, ועלינו להכין את עצמנו לימי השובבים שהם הזמן של תקון מדת היסוד.

וכבר בימים אלו יזהר האדם ביותר בעניני מומן, אשר גורמים להשפעה רעה בנפש האדם וקלקול לבגי משפחתו.

וכבר ידועים דברי הזהר הקדוש (פרשת יתרו דף עח) שבקש שלמה המלך לבנות בכסאו כמין מנגנון, שכאשר ישבו לפניו בעלי דין הבאים לדון על עניני מומן, יבדק את מהימנותם על ידי גלגלי הכסא. אם אחד מהם משקר יתחילו הגלגלים להסתובב ויגרמו לחיות שהיו בנויות על הכסא

ב

להקפיד בכל ברכה וברכה, וידע האדם שהברכות מטהרות את נפשו ומקרבות אותו להקב"ה ולשכינה הקדושה.

ע"ה יאשיהו יוסף.

מובא ברבנו חיים ויטאל זצוק"ל (שער רוח הקדש), שאחד הגורמים העקרים ביותר המביאים את האדם להשגת רוח הקדש, תלויה בכונת האדם וזהירות בכל ברכות הנהגין, ע"כ.

ולכן ביותר בימים הממששים ובאים נשתדל

ג

שעטנו, יוצא בסימן רצ"ח.

ולכן ביותר להקפיד בימים אלו לבדק הדק היטב היטב שאין שעטנו בבגדו, וכמה פחדים וכמה דאגות ומדת הדין וחסר מחשבה ישרה נגרמים לאדם מלבוש שעטנו, והוא רחום וכפר עון.

ע"ה יאשיהו יוסף.

יקפיד האדם שלא יהיה שעטנו בבגדו. וידע האדם, שמי שח"ו יש שעטנו בבגדו, רוח רעה מפעפעת בתוכו.

ומובא בזהר הקדוש (פרשת קדושים) שמי שלובש שעטנו, נכנס בו רצון לרצח ח"ו. ודורשי רשומות נחנו רמז בדבר, דהנה הטור והשלחן ערוך הלכות

בישראל, ובירושלמי שם מובא שכל הספקות והמחלקת החלה כאשר התלמידים לא שמשו את רבותם כדבעי.

והנה חובה גדולה על כל אדם להשתדל בכל כוחו לכבד ולפעל ולהרבות כבוד שמים וכבוד רבותיו, ומהשם יבוא הטוב.

ע"ה יאשיהו יוסף.

המחלקת הראשונה שהיתה בין חכמי ישראל דנה בשאלה, האם המביא שלמי חגיגה ביום טוב, חייב לסמך עליהם כדין שאר קרבנות או שמא אסור לסמך, משום שאסור להשתמש בבעלי חיים ביום טוב (כדמובא בירושלמי פב חב, וכן ברש"י חגיגה טז).

והנה מקבלת התורה ועד מחלקת זו לא היו מחלוקות

הקב"ה יושיע וירחם על כלל עם ישראל.

ע"ה יאשיהו יוסף.

מובא במדרש תלפיות (ענף אהרן ד"ה ואני קבלתי): אדם שמבקר חולה במחלת המגפה לא ישב, רק יעמד וילך, הולך בבית עד שילך משם, ובזה אין רשות למלאך המות לשלט בו ולנוגפו.

או זן ומפרנס לאחרים, כמו שזן וכלכל יוסף הצדיק את אביו ואחיו.

וישתדלו בימי השובב"ם כל מי ששמו יוסף, להקפיד ביותר בימים מרוממים אלו בכל ענין וענין להיות מן המדקדקים והמחמירים, כי שמו של אדם גורם.

"יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם"

ע"ה יאשיהו יוסף.

רבנו החיד"א זצוק"ל (מדבר קדמות י כח) מביא, שמי שנקרא בשם יוסף, עשוי למשך אליו קנאה. ונתן רמז לדבר, יוסף בגמטריא קנאה.

וביותר בימים אלו אנשים ששם יוסף יזהרו ויקפידו לבל יעלה קנאתם על אחרים ולבל יגררו קנאה על עצמם, ויתפללו לבעל הרחמים שישפיע רחמים עליהם.

ועוד מובא ברבותינו הקדושים (מגיד מישורים פרשת שמות) שמי שקרוי בשם יוסף או שהוא גבור בעריות

לעסק בתורה הקדושה עם יעקב אבינו, ולכן גלקח מיוסף כתר התורה ונתן ליששכר.

כמה דאגה וצער ותשובה צריך האדם על בטול התורה הקדושה ובטול אחרים מעמל התורה ולמודה.

"והוא רחום יכפר עון"

ע"ה יאשיהו יוסף.

יזהר האדם זהירות גדולה ביותר בימים אלו, לא למנע טוב מבעליו בענין למוד התורה.

דהנה מובא ברבותינו, שיוסף הצדיק לא מחל לאחיו על מכירתו, וכך נמצא שהאחים מתו מהעולם בלי מחילה, ולכן הגיע לשבטים הענש של עשרת הרוגי מלכות.

וכתב רבנו בחיי (בראשית, ויחי) שיוסף הצדיק לא מחל לשבטים רק משום שגזלו ממנו את האפשרות

ורבים אשר קדשו את השם והחזירו טעות עכו"ם בדבר חשוב, גדלו והעשירו והניחו יתרום לעולליהם.

ובימי תקון הנפש ממדת היסוד עלינו להקפיד ביותר על כל ענין המשפיע על הנפש, משום שדבר גורר דבר.

ע"ה יאשיהו יוסף.

יקפיד ביותר בימים אלו מגזל הגוי, ואבותינו ורבותינו זצוק"ל היו מזהירים את בני עדתם לבל יהנו מגזל הגוי.

וידועים דברי בעל הבאר הגולה (ח"מ שמח ב) וזה לשונו: ואני כותב זאת לדורות, שראיתי רבים שגדלו והעשירו מטעות שהטעו את העכו"ם ולא הצליחו וירדו נכסיהן לטמיון ולא הניחו אחריהם ברכה.

אם יושב לאכל בסעודת מושב לצים ותערבת נשים וכו' בזה נעשה השלחן קיא צואה, ואז רוח הקדשה שיש במאכלים מסתלקת ורוח טמאה נדבקת בנפש וסורו רע ומדבק בנפשו רוח טמאה, ע"כ. וכל הנותן ידו בכל דרך לפרצה קשה זו, ועוד בימים האלו שטמאו את כל השמנים והפח הקטן בחותמת הפתח הגדול הוא הדבר האחרון שנשאר לעם ישראל, אין רפואה למכתו, חוטא ומחטיא את הרבים.

ע"ה יאשיהו יוסף.

"ובמושב לצים לא ישב"

יזהר האדם לא לשב ולאכל במקום שיש בו פריצות וקלות ראש, למרות שיש הכשר ראוי על המאכלים, בכל אפן נחשב שאוכל מאכלים טמאים המטמטמים את נשמתו.

וכבר כתב רבי יהונתן איבשיץ זצוק"ל בספרו יערות דבש (דרוש א):

את המזוזות. ויקפיד לקבץ את המזוזה לשם מצוה, אבל אם קובץ את המזוזה רק כדי שתשמר עליו, אין לו שמירה אלא סכין היא בעיניו, ולא רק שהמזוזה לא שומרת עליו אלא מזיקה לו, עין במהרש"א (גליון מהרש"א סימן רפט).

ע"ה יאשיהו יוסף.

יקפיד האדם ביותר במזוזה שתהיה מהדרת. ורבותינו הקדושים נהגו כמנהג רבנו הבעל שם טוב זצוק"ל שלא לשים את המזוזה בבית עשוי מברזל, משום שמזוזה סגלתה אריכות ימים וברזל מקצר ימים.

ונהגו על כל חלי או צרה הבאה על האדם לבדק את המזוזות, וגם אם בדק אותם זמן קצר לפני הצרה או המחלה, כשעוברים זמנים קשים מיד יבדק שוב

והנה אנו נמצאים בדור של עקבתא דמשיחא, שהשטן מבלבל ומערבב את הדעות ואת המעשים. ומי שהוא איתן ולא מקבל הרפכה של עץ ממין אחר, נשאר וישאר איתן ויזכה לראות בשוב השם לציון במהרה.

ע"ה יאשיהו יוסף.

יקפיד האדם להיות איתן בדעתו ושום רוח בעולם לא תשנה את דעתו בעניני עבודת השם.

והנה מצאנו שהעץ היחידי שאינו מקבל הרפכה של עץ ממין אחר הוא הזית, מחמת מעלה גדולה זו זכה להיות העץ היחידי שלא נמחה במבול וממנו מדליקים את המנורה בבית המקדש, יען כי לא השחית את דרכו על הארץ (ויקרא רבה לא ח).

בעזרה כשהוא גלול וחתום. למחרת היום בעת שפתחו את הקלף מצאוהו חתום על ידי בית דין של מעלה (מובא במדרש תנחומא פרשת ויחי ח).

והנה בדור זה שכל המשמעויות של החיים משתנות בכל יום ויום, צריך האדם להיות בהיר בדעת ולשמע בקול רבותיו היכן לקבץ את כל כוחותיו, מרצו ולמודיו כי מהשם יצא הדבר, "כי לא יעשה ה' אלקים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים" מה היסודות של הדור.

ולכן עשה לך רב, שיודע מה הבית דין של הדור דורש בשמים מהאדם, ועל מה יש רחמים ועל מה יש דין, ובזכות זה נזכה למתוק הדינים.

ע"ה יאשיהו יוסף.

על האדם לדעת מהחסדים הגדולים אשר עשה עמנו הקב"ה, שבכל דור ודור הרכב הבית דין של מעלה משתנה על פי דרגת הדור.

וכן מובא בשם הקדמונים (חמדה גנוזה עמוד תתג) מקבל אצלנו איש מפי איש, שהבית דין של מעלה המה צדיקי העולם והמה דנים שם, ודור דור ודורשיו. כי אי אפשר שיהיה דור זה כדורם של צדיקים הראשונים, ובחסדי השם יתברך שיהא הבית דין של מעלה מהצדיקים המכירים ערך הדור לדונם לזכות, ולא לפי ערך הראשונים.

וכך מצאנו, כשעלו עם ישראל מבבל גזרו על עצמם להפריש תרומות ומעשרות. גזרה זו נכתבה על קלף ונחתמה על ידי בית דין, וקלף זה הנח

כל רז לא אניס ליה, וממילא רוחא שמעתתא וכך תעשה בלמוד הגמרא ובכל דבר שתמצא לבררו עד תמו, ע"כ (ספר "חמר בקדש" לבעל התפארת ישראל על המשניות).

ובימים אלו שהאמת נעדרת, יש כח גדול בברור האמת ולחיות בדרך האמת.

ע"ה יאשיהו יוסף.

אדם שמענין לדעת ולברר דבר עד תמו בכל ענין, יקפיד שבסופו של ברור יהיה לו מענה על שבע שאלות ואלו הן:

א. מי; ב. מה; ג. למי או את מי; ד. מתי; ה. איה; ו. איה; ז. ולמה.

וכשידע האדם להשיב כהגן על שבע שאלות אלו, כבר נפלו לפניו שבע חומות יריחו "והיה העקב למישור והרכסים לבקעה" ונגלה כל מסתורין לפניו,

שפעם בזמן כל אחד מבני הקהלה בין עשיר, בין עני, יצא לאסוף כסף לצדקה.

המעלה של ההשתדלות והבושה והבזיון מנקים את העוונות ומונעים חבוט הקבר.

ע"ה יאשיהו יוסף.

ישתדל בכל כוחו לאסוף בישר ובנאמנות כספים לצדקה אמתית.

וידע האדם שעל ידי שמכתת רגליו ממקום למקום כדי לאסוף צדקה, נצול מחבוט הקבר.

ולכן אבותינו ורבותינו זצוק"ל הנהיגו בקהלתם,

ואבותינו ורבותינו זצוק"ל הקפידו מאוד בהנהגה זו.

ע"ה יאשיהו יוסף.

ישנה קבלה עתיקת יומין,

שכל מי שמקפיד לקבץ את צפרניו מידי ערב שבת, לא יסבל מצער גדול בנים.